

скръбен случай засегна един техен братовчед, син на една сестра на господин Антонио, строга, извънредно интелигентна жена, която бе останала вдовица още в ранна възраст, с няколко дребни деца; тя имаше, наистина, известно състояние, а не ѝ липсваше и помощта на другия ѝ брат, свещеника, който живееше заедно с нея; но тя бе много свадлива жена, която за нищо и никакво водеше дела със съседите си за дом и имоти, като пилееше голяма част от приходите си за адвокати и съдебни разноси. Като дребни собственици, децата ѝ владееха, всеки самостоятелно, своя дял. Ала братовчедът, който имаше гореща кръв, буен и честолюбив нрав, почна с това, че взе да си присвоява чужд добитък, за да увеличи стадото си. Открит от правосъдието, той биде наказан. Бе двадесет и пет годишен: хубав, як, висок; във време на война би станал отличен водач.

Но животът, средата, съдбата, бяха такива. Също и в дома на Козима злото се бе вмъкнало, измамно, отровно, неизбежно може би, както всички злини на света. Една нощ и Андрея биде увлечен в предприятие от рода на тия, които някои младежи правят повече от желанието да се покажат, отколкото от злина. Крадежа кокошки: ала и те бидоха заловени. Скръб, по-тежка от траура за мъртвите, помрачи семейството на господин Антонио: всичко това така дълбоко нарани бащата, че след като направи най-големите усилия да спаси сина си, рухна и се разболя. Изминаха месеци и месеци разяждаща мъка, стигаща почти до отчаяние. Докато добрият човек, мъдрият и справедлив човек, падна и семейството остана като скромната тръпнеща трева в сянката на поражения от мълния дъб.

И тъй като семейството оставаше в този кръг от сянка, то се примири, че един ден ще се види оредяло. След смъртта на баща си, Андрея сякаш се вразуми; почна да управлява имота, който бе останал общ за всички; но така нашироко го използваше за себе си, че едва остава-